

Závěrečná řeč – obžalovaná Alexandra Ščambová

Vážená paní předsedkyně, vážený senáte, dámy a pánové,

abych neopakoval stanoviska kolegů obhájců hovořících přede mnou, se kterými se ztotožňuji, dovolím si na ně odkázat a zároveň navázat v bodech, které dosud podrobně zmíněny nebyly.

K otázce výsledku agentů jako formálního důkazu ke skutečnostem z doby před jejich povolením

Pro další argumentaci ve věci je podstatné nejprve vyložit, zda je přípustné využít jako důkaz výsledky činnosti agentů v době před jejich povolením. Obhajoba se domnívá, že takovýto postup je nepřipustný.

Podstatou skutku a ústředním prvkem, který je zde projednáván ve stádiu přípravy, je záměr skutku. Ze záměru a pouze z něj lze totiž dovodit trestnost jednání jako celku, protože jednotlivé prvky přípravy samy o sobě nejsou trestné; trestnost jim dává pak až záměr. Ze skutkové věty obžaloby je pak zřejmé, že záměr měl být ustálen již září 2014: „*vedeni jednotným záměrem a s předem dohodnutou dělbou úkolů minimálně od září 2014*“.

Jediné, z čeho lze pravdivost tohoto tvrzení obžaloby dovozovat, jsou skutečnosti uváděné oběma agenty při jejich výsledku. Je proto třeba přezkoumat legálnost takového výsledku.

Použití policejních agentů je podle ust. § 159b trestního řádu operativně pátracím prostředkem. Z logiky povahy takového nástroje plyne, že je jeho cílem objasnění nějakého skutkového stavu, které se poté realizuje skrze výsledek agenta podle ust. § 102a trestního řádu, popřípadě v režimu § 159b odst. 3 trestního řádu. Právní teorie i praxe pak stanoví jednak formální a jednak materiální podmínky použitelnosti takového důkazu. Pouze v rámci splnění těchto formálních a materiálních podmínek je pak důkaz plynoucí z použití operativně pátracího prostředku použitelný.

Formální podmínkou povolení použití agenta je rozhodnutí soudce vrchního soudu, které je upraveno v ust. § 158e odst. 4 trestního řádu, jež je vhodné zde přesně ocitovat: „(4) *Použití agenta povoluje na návrh státního zástupce vrchního státního zastupitelství soudce vrchního soudu, v jehož obvodu je státní zástupce, podávající návrh, činný. V povolení musí být uveden účel použití a doba, po kterou bude agent použit, a údaje umožňující identifikaci agenta. Na základě nového návrhu, obsahujícího vyhodnocení dosavadní činnosti agenta, lze dobu povolení prodloužit, a to i opakovaně.*“.

Nezbytnou náležitostí použití prostředku je tedy mimo jiné i „doba, po kterou bude agent použit“. Zákon dokonce ukládá státnímu zástupci přezkoumávat důvody použití agenta, a to každé tři měsíce. Je tedy logické, že jako důkaz, který se má opírat o použití agenta, může být pouze výsledek činnosti agenta, která se udála v časovém vymezení, které bylo v rozhodnutí soudu vymezeno. Nelze použít jako operativně pátrací prostředek a jako důkaz to poznání, které by časově následovalo po skončení povolení agenta nebo by mu časově předcházelo.

V řízení před zahájením trestního stíhání bylo povoleno použití agentů rozhodnutím soudce Vrchního soudu v Praze vydaným dne 31. října 2014 pod čj. 11 T 919/2014-4 D, které povolovalo použití agentů na dobu od 1. listopadu 2014 do 1. května 2015.

Značná část skutku, tedy časový počátek činnosti, ustálení záměru a vytvoření skupiny, předchází ovšem tomuto období, na které byli agenti povoleni. Jako jediné důkazy, které dokládají část skutku pro období předcházející 1. listopadu 2014, byly provedeny výpovědi agentů, kteří stručně zmiňují, že záměr provést útok na vlak byl ve velmi hrubých rysech již ustaven v srpnu 2014. Výpověď agentů ovšem nelze z ryze formálních důvodů použít ve vztahu ke skutečnostem, které tyto osoby, později v postavení policejních agentů, získali ještě jako nikoliv agenti, ale jako policisté činní podle jiného právního předpisu (zákona o policii). Trestní řád takové použití nepřipouští.

Čistě teoreticky by bylo možné jako důkaz použít skutečnosti, které by vypovídaly o ději před povolením použití agentů, pokud by je agenti zjistili svou činností v období, kdy byli jako agenti povoleni. To ale není případ, který je zde projednáván, jelikož oba agenti souhlasně vypověděli, že v srpnu 2014 se o záměru provést útok na vlak měli dozvědět od obžalovaných Sova a Ignačáka. Obžaloba proto zjevně obhájí pozici, kdy (pozdější) agenti přímo vnímali později ve výpovědi popsany počátek skutku, který lze umístit pouze do období srpen až říjen 2014, což je období, kdy oba policisté nepochybně agenti nebyli.

Všechny nástroje, jejichž použití je podmíněno rozhodnutím soudu, tedy například domovní prohlídka, odposlech telekomunikačního zařízení, sledování osob a věcí, pokud probíhá i v obydlí apod., lze použít pouze na základě povolení a v rámci, který toto povolení stanoví či vymezí. Stejně jako nelze provést domovní prohlídku bez souhlasu soudu, poté si opatřit souhlas a následně další prohlídku a poté důkazy získané při první prohlídce „přidat“ k té první, tak nelze policisty používat fakticky jako agenty, po té získat povolení k jejich nasazení a následně využít i jejich nasazení z doby, kdy ještě nebyli agenti.

Absence jakýchkoliv důkazů pro období před povolením agentů

Ze rozboru provedeného v předchozím odstavci výslovně vyplývá, že obžaloba nepřinesla žádný procesně použitelný důkaz o začátku skutkového děje. Přitom to, jak byl záměr zaútočit na vlak přijat, je klíčem k celému skutku. Obžaloba tvrdí, že se záměrem přišli obžalovaní Sova a Ignačák; což potvrzují oba agenti ve výslechu. Jak nicméně bylo shora vyloženo, použití výslechu agenta ke skutečnostem, které se dozvěděl před svým povolením, je nepřipustné.

V úvahu proto přichází posouzení skutkové stránky jen podle výpovědi obžalovaných Sova a Ignačáka. Obžalovaný Sova ve své výpovědi podrobně uvádí, že to byli agenti VO0101 a VO0105, kteří přišli s několika nápady na přímé akce, zejména s útoky na autosalon, fyzické napadené neonacistů a nebo zapálení banky. Až později byl útok na autosalon zmírněn na nápad na zapálení vlaku s auty, což navrhl obž. Sova proto, aby podvedl kreativní pozornost agentů na nápady, které nemohou přímo ohrozit lidský život. Shodné skutečnosti pak potvrzoval i obž. Ignačák.

Skutkový děj tak, jak jej popisuje jediný přípustný důkaz výslechem obžalovaných, vyvrací tvrzení obžaloby v té části, že s nápadem na útok na vlak přišli obžalovaní. S nápadem na fyzické žhářské útoky přišli oba agenti, přičemž obž. Sova se je snažil mírnit alespoň tak, aby nebyly v ohrožení lidské životy, ale zároveň aby se agenti nevydali manipulovat s nějakou jinou, mladší skupinou levicově smýšlejících osob, kterou by snadno mohly vyprovokovat k provedení nápadu agentů s útokem například na banku či autosalon, s hrozícím nebezpečím i pro lidské životy.

S uvedeným úzce souvisí judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESPL“) týkající se policejní provokace. Výchozím rozhodnutím, ve kterém se ESPL zabýval otázkou policejní provokace, byl případ Teixeira de Castro proti Portugalsku. Dle názoru ESPL musí být použití infiltrovaných agentů omezené a provázané zárukami. V posuzované věci nebylo zřejmé, že by příslušné orgány měly pádné důvody podezírat

stěžovatele z účasti na obchodování s drogami. Naopak jeho trestní rejstřík byl čistý a nebylo proti němu nařízeno žádné předběžné vyšetřování. Ostatně policisté ho ani neznali a vstoupili s ním do kontaktu až prostřednictvím třetích osob. Žádný důkaz dle ESLP nepodporuje tvrzení vlády, podle nějž měl Teixeira de Castro sklon k páčání trestné činnosti. Za přisouzených okolností ESLP vyvodil, že se policisté neomezili na čistě pasivní přezkoumání činnosti stěžovatele, nýbrž na něho působili vlivem, který ho podnítil k spáchání trestné činnosti a navíc nic nenasvědčuje tomu, že by k jejímu spáchání bez tohoto vlivu, resp. zásahu policistů došlo. Je proto zjevné, že ESLP aprobejuje jistou úroveň účasti státu na skutkovém ději (jak bylo vyloženo, i ta byla překročena) jen tehdy, pokud je důvod podezřít pachatele z trestné činnosti. Je ale evidentní, že budoucí agenti (v postavení policistů) v této věci iniciovali trestněprávně relevantní úvahy, na které byli následně nasazeni k vyšetřování. Takovýto postup nesmí požívat právní ochrany.

Výslech agentů jako důkaz pro období po jejich povolení

Obhajoba dále namítá, že samotné užití agentů bylo vydáno nezákonně, a tedy rozhodnutí soudce Vrchního soudu v Praze ze dne 31. října 2014, č.j. 11 T 919/2014-4 D, nebylo vydáno zákonem předvídaným způsobem, a je proto nezákonné. Veškeré skutečnosti, které touto cestou byly opatřeny, jsou proto procesně nepoužitelné. Zde se omezíme na konstatování nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí pro absenci skutečných (a přítomnost simulovaných) důvodů; když podrobněji se k této problematice vyjadřuje kolega Dolejš, se kterým se ztotožňuji. Již samotné rozhodnutí o povolení použití agentů je nezákonné, a jeho výstupy (provedené výslechy agentů) je proto třeba též považovat za protiprávní.

Dovolím si poukázat na jeden z procesních aspektů výslechu agentů tak, jak byl proveden před zdejším soudem i před orgány činnými v trestním řízení, tedy kdy agenti byli vyslechnuti s utajením totožnosti. Zde obhajoba poukazuje na stanovisko Ústavního soudu vyložené ve věci sp.zn. III. ÚS 291/03, podle které „Podle Ústavního soudu je navíc třeba důvody legitimující použití výpovědi policisty jako utajeného svědka a tedy konečně i samotnou otázku přiměřenosti vztahu mezi tímto důvodem a omezením práv obhajoby posuzovat velmi obezřetně tam, kde vyslychaní utajení svědci se jako policisté v určité formě účastnili na průběhu skutkového děje a kde může vzniknout pochybnost o tom, zda se tato ingerence omezila pouze na odhalení existující trestné činnosti, tedy toho, že obviněný si sám ze svého vlastního popudu opatřil a přechovával příslušné věci, nebo šlo o vyprovokování obviněného..“. Dle názoru obhajoby se zjevně jedná o případ, o kterém hovořil Ústavní soud; jelikož v této věci je velmi důvodné se domnívat, že oba agenti byli do skutkového děje zapojeni velmi aktivně. Tuto myšlenku Ústavního soudu pak dále potvrzuje i praxe konkrétního výslechu agentů v této věci. Agenti uvedli přesně to, co chtěli uvést, ale jakékoliv otázky, které měly verifikovat jejich informace, postupy a osvětlit jejich nasazení, odpověděli vyhýbavě či přímo odmítli odpovědět s poukazem na povahu policejní práce, jak bude rozebráno dále. Jejich vyslechnutí s utajením totožnosti proto dále (a bezdůvodně) omezuje práva obhajoby. Vedle toho je třeba upozornit na to, že obhajoba se v jiné kauze dozvěděla, že s vysokou pravděpodobností se jeden z agentů dokonce podílí na stíhání obž. Sovy a Ignačáka v jiné související věci jako vyšetřovatel. Tedy nezainteresovanost na věci policejních agentů je zjevně jen ideální cíl, se kterým se orgány Policie nemíní zatěžovat.

PROVÁDĚNÉ DŮKAZY – VĚCNÁ ČÁST HODNOCENÍ

Výslech agentů věcně

V probíhajícím řízení byli agenti vyslechnuti celkem třikrát, dvakrát v přípravném řízení a jednou před zdejším soudem. Obhajoba poukazuje na to, že agenti v průběhu svých výslechů skutkovou verzi dotvářejí a mění, a to tak, že předtím neurčitá tvrzení zpřesňují. Zároveň nelze přehlédnout to, že jejich tvrzení jsou na řadě (nikoliv nepodstatných) míst zcela vágní a neověřitelná, ale na řadě míst absurdně přesná. Obojí vyvolává dojem, že výpověď agentů není výsledkem jejich vnímání skutečnosti, ale výsledkem následné činnosti jejich či jiných osob. Výpovědi agentů jsou proto – vedle své nepoužitelnosti – i krajně nevěrohodné.

Na prvním místě je třeba zdůraznit, že agent VO0105 se **výslovně přiznal k iniciování dalšího postupu**. Cituji: ***Pronesl jste někdy ústně nebo napsal jste do nějakého konspiračního emailového komunikátoru věty typu „Co bude s tou naší věcí? Přeshlapování na místě mě nebaví, je třeba radikální akce. Co bude s tou naší mašinkou?“ nebo něco podobného?*** Slovo mašinka nepoužívám ani nemám ve svém slovníku. Co se týče těch dalších frází, nevím, jestli jsem je psal, ale v běžných diskuzích nebo komunikaci při nějakém tématu, překladech, je možné, že nějaké takové věty padaly, protože zrovna ta první věta, kterou jste citoval, je snad aplikace přímé akce na čtení v bytě Radky Pavlovské.

Nejvýznamnějším rozparem mezi obecností a konkrétností je evidentně část týkající se konspiračních schůzek, na nichž měly dle obžaloby obž. Ščambová, Pavlovská a Zezulová získat povědomí o chystaném útoku, získat o něm informace a ztotožnit se s ním. Zde je možno uvést například výslech agenta VO0101: ***„Byl jste Vy přítomen toho, kdy by slečna Ščambová slyšela nějaké konkrétní plánování toho útoku na vlak? Pokud ano, tak kdy a jak?*** Vzhledem k odstupu času nejsem schopen určit konkrétní schůzky datumově a časově, kdy se zúčastnila našich schůzek, tím myslím mě, agenta Roberta, obž. Sovu a obž. Ignačáka. Jsem přesvědčen o tom, že tam v několika případech byla přítomna, ale jak jsem již uváděl, nikdy do debaty nezasahovala, nevyjadřovala se ani pozitivně ani jinak.“ Lze očekávat, že pokud by úkolem agentů bylo trestnou činnost objasnit (a nikoliv vyprovokovat), jistě by se soustředili i na roli vedlejších osob v přípravě. Tvrzení agentů o tom, že si nevybavují, co přesně obžalované slyšely, ale vyvolává dojem, že pro ně bylo podstatné jen to, aby přiměli obž. Sovu a Ignačáka (či jednoho z nich) ke skutečnému spáchání činu; a když se jim to nepovedlo, alespoň obvinili i ostatní náhodně vybrané osoby bez toho, aby byli schopni označit, co tyto osoby na schůzkách slyšely.

Ještě závažnější pochybnosti se pak podávají z výpovědi agenta VO0105, který v hlavním líčení dne 4.10.2016 několikrát změnil svoji verzi o tom, jak měl být útok (přesně popsán Vrchním státním zastupitelstvím v Praze v listopadu 2014!) naplánován. Podle agenta ***„Pořád jde o ten konkrétní postup při útoku, jak jste ho popsal ve své výpovědi: „K samotnému příchodu na místo útoku Petr vydal jasné pokyny, že se musíme dostavit každý sám za použití více dopravních prostředků bez mobilních telefonů s dostatečným časovým předstihem, a to z důvodu možného dohledání stop, které bychom mohli zanechat.“ To je pravda? Ano, toto bylo probíráno na více schůzkách, byly k tomu dány pokyny, také byla verze, že dva lidé budou stát ještě před tunelem a pomocí vysílaček nebo telefonu by dali informaci o tom konkrétním vlaku. Tady došlo k roztržce mezi Ignačákem a Sovou s tím, že by mohlo dojít k dekonspiraci nebo zachycení nějakého radiového nebo telefonního signálu, tudíž to bylo zrušeno, a měl skutek proběhnout tak, jak jste četla.“*** Výpověď agenta je tedy zjevně vnitřně rozporná, zejména proto, že vůbec není patrné, co bylo rozhodnutí (a či) o způsobu provedení, a co jen teoretické diskuse.

Nelze přehlédnout ani to, že při výslechu před soudem na přímé dotazy obhajoby, směřující na rozhodovací procesy v rámci skupiny údajně připravující útok na vlak, **oba agenti opakovaně používali vyhýbavé odpovědi na otázky týkající se toho, kdo o čem rozhodl a kdo co navrhl**. Nejčastěji se jedná o použití pasivu či uvedení, že se jednalo o kolektivní rozhodnutí. Zjevným účelem těchto odpovědí je zastření toho, že zde role agentů nebyla zcela pasivní či dokonce byla výslovně aktivní. Jako příklady lze uvést:

Agent VO0101

- a) ***„Kdo konkrétně rozhodl, že k zakopání demižonů dojde 20.4.?*** To vyplynulo ze situace“. Ž odposlechů je přítom zjevné, že o tom rozhodl jeden z agentů.
- b) ***„Jak se do toho vozidla demižony dostaly? Kdo je tam dal? Tyto demižony jsme tam uložili po jejich naplnění při druhé zkoušce. My je kdo? Kdo je fyzicky nesl do vozidla z lomu, to nedokážu určit, nevím.“***
- c) ***„Když se plánovala trasa k obhlídce místa toho útoku, kdo tu trasu vymýšlel a plánoval? V čí režii to bylo? Jako v ostatních věcech se o těchto věcech komunikovalo ve skupině. Samozřejmě, věděli jsme, kde je Chuchle, to jsem věděl já, jako řidič, takže jsem jel vozidlem, které jsem zaparkoval ze strany ulice Strakonická. Předtím, než jste vyrazili, tak asi jste se nějak rozhodli, kudy pojedete, jestli pojedete autem, kde cca to auto zastaví. Kdo vymyslel ten plán cesty? S odstupem času na tohle opravdu nedokážu odpovědět, kdo konkrétně to byl.“***

Agent VO0105

- d) **Když se zakopávaly ty demičony, Martin Ignačák měl očistit lahve. Kdo mu to doporučil udělat nebo to udělal sám?**O tom, kdo co má dělat, jsme se vůbec nebavili. Já jsem měl lopatku a začal jsem kopat, Martin měl u sebe čisticí prostředky a začal čistit. **Takže bez jakékoliv diskuze to proběhlo?** Celkově na místě žádná diskuze neprobíhala, protože jsme zakopávali ty demičony se zápalnou směsí, tak ani nebylo vhodné nějak komunikovat nebo se tam nějak déle zdržovat.
- e) **Kdo rozhodl o tom, že se demičony hned po výrobě zakopou, že se na nějakou dobu neuklidí v tzv. konspiračním bytě?** Bylo dohodnuto, že když ty demičony jsou tak veliké a bylo docela riskantní je přenášet z automobilu do sklepa a zase zpátky, tudíž během cesty zpět padla diskuze o tom, co se s nimi bude dělat, a závěr byl ten, že demičony zůstanou ve vozidle agenta Petra a následně večer se půjdou zakopat. **Kdo poprvé přišel s nápadem, že se rovnou zakopou?** Já Vám neřeknu, kdo přišel s nápadem, že se hned zakopou.

Shora uvedenému nasvědčuje i to, že v této skupině údajně nikdo nerozhodoval, jen se dělalo to, co koho napadlo – agent VO0101 na dotaz „*Plnil jste pokyny obžalovaných? Ono v té afinitní skupině to nefunguje úplně tak, že někdo řekne „musíš tohle udělat“, vždycky je to trochu v diskusi.*“ Tvrzení obžaloby o tom, že obž. Sova a Ignačák věc řídili a agenti jen pomáhali, jsou již jen tímto výslovně vyvrácena.

Vzájemně si pak oba agenti odporují v otázce zakopání zápalných lahví. Agent VO0101 uvedl, že ostražka místa bez účasti obž. Ščambové by nebyla možná a byly tam různé přístupové cesty. Agent VO0105 na přímou otázku státního zástupce (!) uvedl, že by byl schopen místo hlídat sám, jelikož tam byla jen jedna cesta, a účast obž. Ščambové proto byla nadbytečná.

Z výsledku agentů provedených před soudem pak jednoznačně vyplývá, že ani v okamžiku realizace věci (tedy zadržení všech obžalovaných a řady dalších osob na konci dubna 2015) neexistoval žádný plán útoku na vlak. Agent VO0101 vypověděl, že neexistoval plán, na jaký vlak kdy bude zaútočeno, ani kdo to provede, ani jak bude zabezpečena například komunikace mezi členy skupiny. K tomu cituji:

Agent VO0101 se výslovně vyjádřil i k otázce speciálního teroristického úmyslu, když konstatoval jeho absenci. Agent uvedl na otázku: „**A jak teda obžalovaní předjímalí, že ten útok ovlivní to ústavní zřízení?** To není otázka pro mě.“ Pokud by zde nějaký speciální úmysl ovlivňovat ústavní zřízení byl, minimálně obž. Sova by se jím jistě nebyl tajil. Je proto zjevné, že žádné skutkové závěry k této věci neexistují, a speciální teroristický úmysl zde chybí.

Z drobnějších – až úsměvných – rozporů tvrzení agentů je třeba poukázat na to, že agenti nebyli ochotni říci pravdu o přípravě videa z plakátovací akce proti NATO. Agenti věc zakončili tím, že toto video pro ně točil najatý bezdomovec, kterému svěřili techniku patřící Policii ČR, aby jim za drobnou úplatu natočil jejich protizákonné jednání. Uvedené jednoznačně ukazuje – byť na zcela malicherné záležitosti – že agenti při svých výpovědích nehovoří pravdu.

Nahrávky věcně

Obhajoba poukazuje na skutečnost, že na řadě nahrávek provedených v řízení před zdejším soudem jsou agenti usvědčeni z výrazně aktivnější role v plánování a iniciování útoku, než jsou sami ochotni ve svých výpovědích přiznat. Jedná se o následující:

- a) dne 20.4.2015, na čísle listu trestního spisu 2025, jeden z agentů (označení vždy jako „neznámá osoba“) iniciuje to, jak a kdy se zakopají demičony se zápalnou směsí. Nejprve navrhuje, aby se demičony nechaly v autě. Následně iniciuje provedení samotného zakopání, a určuje čas schůzky k zakopání na 19. hodinu. To obž. Ignačák jen odsouhlasí. **Následně jeden z agentů rozhoduje, že dvě osoby budou zakopávat a dvě hlídat.** Uvedené výslovně popírá tvrzení agentů o tom, že o

- počtu a složení skupiny pro zakopání lahví měl rozhodnou obž. Sova za přítomnosti jen jednoho z agentů, když toto jednoznačně určil jeden z agentů za přítomnosti druhého.
- b) dne 31.3.2015, v čase cca 21:00, „neznámá osoba“ (agent Robert) **výslovně urguje osoby přítomné na schůzce, aby pokročili s útokem, že jemu se krátí dostupná doba a bude muset odjet. Následně jeden z agentů navrhuje provést zkoušku shozem zápalné slože do lomu.** Agent výslovně říká „*ted' to chce dát jenom dohromady. Jak jednu věc tak druhou. Jak jsme se bavili, jak říkal Peťa, mě se to krátí, já budu muset pak odjet*“ a následně do diskuse přináší – předtím nevznesený – nápad na provedení útoku demižonem, a vyzkoušení tohoto postupu v lomu: Petr Sova: *Tak to bude vždycky riziko, to by jsi musel házet jen klasický Molotovy....* Agent: *No o tom jsme se právě bavili, že by jsme to jeli zkusit s tím jedním (demižonem), třeba to shodíd svrchu, aby to v tom lomu...* Je proto zjevné, že podstatnou část děje směřujícího k přípravě a zkoušení složí agenti policie buď vymysleli, anebo alespoň iniciovali její provedení.
 - c) 20.4.2015 jeden z agentů opět navrhuje, aby byla po namíchání směsí provedena zkouška. Jedná se o čas 1:15:00, kde zapálení jednoho z demižonů se složí výslovně navrhuje „neznámá osoba“, tedy agent.
 - d) 20.4.2015 v čase 1:18:30 se „neznámá osoba“, tj. jeden z agentů, snaží iniciovat obsah instruktážního videa, které je následně podle jeho návrhu vyrobeno z míchání zápalné směsi,
 - e) 20.4.2015 v čase cca 1:53:00 jeden z agentů rozhoduje o zabalení vyrobených lahví do hadrů, a tedy určuje další část skutkového děje, následně vytykaného obžalovaným,
 - f) dne 19.2.2015 jeden z agentů iniciuje v čase 1:49:00 to, aby se následná schůzka konala co nejdříve.
 - g) Dne 15.12.2014 se agenti aktivně účastní rozhodování o složení zápalné směsi a navrhují její složení. Jedná se konkrétně o čas 1:15:00, kdy „skupina“ (ve skutečnosti jeden z agentů) navrhuje použít mýdlo. Uvedené opět jen dokresluje významně aktivnější roli agentů, než oni připouštějí.
 - h) dne 4.2.2015 jeden z agentů v čase 4:28:00 urguje skupinu, aby se soustředili na Cibulku,
 - i) případ nahrávky, kde jeden z agentů utvrzuje obž. Ignačáka (který začal projevoval navenek úmysl skutek nedokonat), že se jim nic nestane, jelikož „budou schovaní“. O tomto již hovořil kolega Štefánik, se kterým se ztotožňují.

Nelze přehlédnout, že ze shora uvedených skutečností vyplývá, že agenti měli velmi aktivní úlohu při plánování zkoušek, včetně skutku týkajícího se údajné přípravy ochrany squatu Cibulka. Naproti tomu role obž. Ščambové je ve věci zcela marginální. Je proto zarážející, že agenti VO 0101 a 0105 obžalováni z účasti na uvedené skupině nejsou, přestože ze všech důkazů vyplývá jejich velmi aktivní role ve skupině. Naproti tomu obž. Ščambová obžalována je, přestože z důkazů se podává jen to, že z rozhodnutí jednoho z agentů byla (zbytečně) účastna při výpravě za účelem zakopání lahví (aniž by existoval důkaz o tom, že věděla o zakopávání či dokonce že byla čímkoliv při té příležitosti pověřena); a dále chtěla kácet posedy v rámci ochrany zvířat.

Vedle toho je třeba poukázat na skutečnost, že existuje či existovala i řada dalších nahrávek, jejichž existenci potvrdili v přípravném řízení sami agenti – které nebyly soudu vydány přes výslovnou výzvu a četné žádosti obhajoby. Tyto nahrávky mohou potvrdit skutkovou verzi obžalovaných, přičemž jejich nevydání pravdivost tvrzení obhajoby potvrzuje téměř stejně dobře.

Konkrétně k věcem týkajícím se jen obžalované Alexandry Ščambové

Závěrem ve věci obžalované Alexandry Ščambové je třeba zdůraznit následující. Z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že obžalovaná nebyla zapojena do údajné organizované skupiny, která měla podle tvrzení obžaloby plánovat útok na vlak s vojenským materiálem. I pokud by se tedy skutek stal a byl trestným činem, obžalovaná Ščambová jej nespáchala ani sama, ani za účasti agentů VO0101 a VO0105, ani za účasti jiných obžalovaných.

Po skutkové stránce je třeba zdůraznit, že ani z obžaloby, ani z výpovědi agentů (jako jediného údajně usvědčujícího důkazu) se nepodává, jak se měla obžalovaná Ščambová podílet na přípravě útoku či na

samotném útoku kromě toho, že měla hlídat při zakopání zápalných lahví. Jelikož její role nebyla stanovena ani rámcově, není možno hovořit o tom, že by se jakkoliv účastnila přípravy trestného činu. Samotní agenti nebyli schopni na přímý dotaz při svém výslechu vyložit, jaká role byla obžalované určena; dokonce popírali, že by se měla na dalším postupu jakkoliv účastnit. Na výslovný dotaz agent VO0101 uvedl, že neví o tom, jaký měl být další plán po zakopání zápalných lahví v Chuchelském háji. Oba agenti pak výslovně potvrdili, že plán měl být takový, že osoby zúčastněné na zakopání zápalných lahví se již „do akce“ neměly kvůli utajení vracet. Tedy není jasné, jak se vůbec obž. Ščambová měla do věci zapojit a jaká měla být její role, je proto třeba mít za prokázané, že žádná.

V obecnější rovině pak bylo výslovně prokázano, že obžalované chybí speciální teroristický úmysl. Agent VO0101 na výslovný dotaz uvedl, že obžalovaná nikdy neprojevovala sympatie k SRB či jinými orgány mezinárodního terorismu, jak jí je vyčítáno v obžalobě. Dokonce (s výjimkou souhlasu s kácením posedů) projevovala výslovný nesouhlas s násilím na lidech, zvířatech i obecně. U její osoby je proto vyloučeno hovořit o jakékoliv formě účasti na zločinu teroristického útoku právě proto, že zde i podle agentů chybí speciální úmysl.

Ani jeden z agentů pak nebyl schopen popsat, jakých rozhovorů byla obžalovaná přítomna, co o plánech ve skutečnosti věděla a zda s nimi souhlasila. Obžalovaná tvrdí, že ji diskuse na schůzkách nezajímaly, a často se jich nezúčastnila vůbec či jen pobíhala po bytě, kde bydlela. Uvedené nebylo jakkoliv vyvráceno, a je proto třeba mít za prokázané, že o tvrzené přípravě ničeho nevěděla a nelze jí proto tuto přípravu (i pokud by se byla stala, jak tvrdí obžaloba) vyčítat.

Dokonce i v jediném případě, který je v obžalobě výslovně popsán, není obž. Ščambové obžalobou přisuzována taková role, aby bylo lze hovořit o její účasti na spáchání přípravy předmětného zvláště závažného zločinu. Obžaloba a oba agenti tvrdí, že obžalovaná měla na místě hlídat; agent VO0105 nicméně připustil, že se jednalo o odlehlé místo s jednou cestou, kdy by k hlídání byl stačil agent VO0101. Je zde proto důvodné podezření, že obžalovaná Ščambová byla k věci přizvána agenty proto, aby mohly být z přípravy obviněny tři osoby jako údajná organizovaná skupina; a to dokonce bez toho, aby jí byla sdělena jakákoliv její role ve věci. Obžalovaná výslovně popírá, že by věděla o svém pověření hlídáním; dokonce ani jeden z agentů nebyl schopen konkrétně popsat, jaké úkoly byly při zakopávání svěřeny a kým. Agent VO0101 i VO0105 na výslovný dotaz uvedli, že ani jeden neví, jaký byl pro hlídání domluven signál, ačkoliv VO0101 a obžalovaná měli údajně hlídat a VO0105 měl nejspíše signál v případě potřeby slyšet. Agent VO0105, který byl jediný přítomen údajnému pověření obžalované hlídáním, na dotaz uvedl jen tolik, že se obž. Sova a obž. Ščambová dohodli, že obž. Ščambová na zakopání půjde se psem na procházku. To v podstatných bodech potvrzuje výpověď obžalované, která říká, že na místo jela jen jako na výlet se psem. Dokonce ani agent VO0105 netvrdí, že by slyšel, jak kdokoliv (zejména obž. Sova) obžalovanou pověřuje hlídáním. Ostatně z odposlechů se podává, že o účasti obžalované na zakopání rozhodl (bez její účasti) jeden z agentů. V době rozhodování byla obžalovaná na nádraží koupit si lístky na Slovensko, a až po jejím návratu z nádraží jí bylo sděleno, že má jet s agenty a obž. Ignačákem. Je proto zjevné, že pokud jí tím někdo pověřil, musel by to být jeden z agentů (nejspíše VO0101, který údajně „hlídal“ s ní), ale pravděpodobně toto pověření neexistovalo a jednoznačně není prokázano. Bylo proto vyvráceno, že by obžalovaná Ščambová byla někým ze spoluobžalovaných pověřena plněním jakýchkoliv úkolů při zakopání zápalných složí, či jinak zapojena do celého plánu. Je proto namístě ji obžaloby bez dalšího zprostit, jelikož skutek (který vůbec není prokázano, že by se stal) nespáchala.

Děkuji za pozornost,

JUDr. Milan Štemberg, advokát
jako obhájce obžalované Alexandry Ščambové
V Praze dne 5. září 2017